

Legyen számunkra a vigasztaláson túl öröm és erőforrás, hogy a székelykapuk alatt áthaladó ember sohasem egy irányban halad, hanem múlt és jövő között ingázik, Csíki László költői szavával: oda megyünk haza, hol sose voltunk, oda térünk meg, ahonnan nem indultunk. Hazánk van e földön, ahol születünk, és országunk a mennyben, Isten-Atyánk örökségében.

Vajon mit álmodott tegnap éjjel Orbán Balázs? Tudja-e, hogy ma ismét egybegyűltünk egy hit érzetében, s ahogy ő minket választott, úgy ma mi is – másoktól el nem rabolva – a magunkénak valljuk őt?

Nem vagyok sem álmofejtő, sem álmjós – elég, hogy e szép időt sikerült kiimádkoznunk –, de hiszem, hogy az örök Deo-gráfiában, Isten országában részesei vagyunk álmának, talán nem is egynek. Bízunk hát nyugodtan Istenre magunkat, s támaszkodjunk e reménységben önmagunkra is, hogy érdemesek lehessünk eme közös és nemes álom valóra váltására! Ámen.

BÁLINT BENCZÉDI FERENC

JÁKÓB KÚTJA – SZEJKÉN

„Ott volt Jákób forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő dél felé járt. Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: »Adj innom.«” (Jn 4,6-7)

Keresztény Testvéreim, ünneplő Gyülekezet, Atyámfiai!

Tizenegyedik alkalommal találkozunk mi, unitáriusok, augusztus második szombatján itt, Szejkefördőn. A székelyudvarhelyi belvárosi egyházközség július 20-án kelt levelében Kedei Mózes lelkésztestvérem arra kért, hogy köszöntsem az egybegyűlteket, ez ünnepélyre összeseregletteket. Ennek a felkérésnek teszek most eleget: köszöntöm unitárius és nem-unitárius vallású testvéreimet, itthonról és messziről érkezetteket, a kedves meghívottakat, akikkel együtt örvendezünk e jelen alkalommal. De vigyétek köszöntő szavaimat azokhoz is, akik valamilyen oknál fogva nem tudtak eljönni, akik otthon maradtak kisgyermeküket gondozni, vagy idős, beteg testvéreinkre vigyázni. Köszöntő gondolataim megfogalmazásakor két meghatározó tényezőt kellett figyelembe vennem. Az egyik az, hogy Erdélyi ún. Egyházunknak megválasztott püspöke vagyok, ebből

a tisztségemből kifolyólag szeretnék néhány, szívemhez közel álló gondolatot elmondani. A másik tényező pedig az, hogy mint székelyudvarhelyi származású kora ifjúságomtól jól ismerem ezt a lankás, borvíztől, iszaptól, emlékhelytől szép kirándulóhelyet, ahol szüleimmel, rokonaimmal, iskolás társaimmal sok szép, emlékezetes órát töltöttem. Ezért a hivatali köszöntés és a személyes emlékezés gondolatai egyszerre fogalmazódnak meg bennem.

Mit jelent erdélyi unitáriusnak évről évre Szejkefűrdőn megállni augusztus elején?

Először is találkozást jelent. Erdély sok unitárius hívő embere együtt borul e hálaadással gondviselő Istene elé. Találkozást jelent, amely emberi életünk egyik legszebb történése. Találkozunk egymással, szembenézünk, kezét rázunk, és az udvarias mosolyon túl próbálunk mélyen együttérezni. A találkozás emberi kapcsolatainkat erősíti. Ezek a kapcsolatok nemcsak ember és ember között szövődnek, hanem hitem szerint Isten és ember között is. Nemcsak vízszintesen tekintünk szét egymás közt, hanem magasba tartjuk fejünket, mert tudjuk és megtapasztaltuk közel négy és fél évszázad alatt, hogy itt, Erdélyben magyarnak és unitáriusnak megmaradni különleges isteni ajándék.

Kerestem, mihez tudjam hasonlítani ezt a találkozást, ezt az együttlétet. A János írása szerinti evangéliumban megörökített történet elevenedett meg bennem, amikor a názáreti Jézus leül a Jákób kútjánál és elbeszélget a samaritánus asszonnyal. E párbeszéd alkalmával fogalmazódik meg a legnagyobb vallástörténeti igazság: „Isten lélek, és akik őt imádják, lélekben és igazságban kell hogy imádják.” Az elmúlt tizenegy év alatt tizenegy alkalommal a szejkefűrdői találkozások tapasztalatai mondatják velem most azt, hogy számomra – és merem hinni, hogy sokunk számára – a szejkefűrdői találkozás a Jákób kútjánál való megállást jelenti. Leülünk a forráshoz, a bennünk nagyon sokszor elfáradt Jézussal, és friss, lelki szomjat oltó vizet veszünk magunkhoz.

A Szejke egy hely Erdélynek annyi sok szép földrajzi helye között, ahol találkozunk, unitárius ismerősök és ismeretlenek más testvér-felekezetek tagjaival, barátok és rokonok, és egymással szót váltunk. Olyan hely, ahol el akarunk egy kicsit csendesedni a zajos-lármás mindennapjaink között, és ünnepet szentelünk; ahol a szüntelenül kereső, szomjas emberi lelkünk enyhületet akar találni: lelki szomját akarja oltani; olyan hely, ahol a megfogalmazódó gondolataink súlyosak és irányt mutatóak kell hogy legyenek, ahol nem szabad mellébeszélni és hangzatos szólammal elszédíteni embertársainkat. Olyan emlékhelyen állunk, ahol a mindennapokban leszűkített látóhatár hatalmas erővel kell hogy kiszélesedjék, kitáguljon, és bizakodóan a jövőt tervezhetjük, erőt gyűjtve a felemelő emberi cselekedetekre.

Másodszor a szejkei találkozás az együvé-tartozás tiszta emberi érzését kell hogy jelentse. Az egymásra való odafigyelés érzése kell hogy erősödjék bennünk. Számba vesszük az Erdély különböző vidékein élő unitárius hittestvéreinket; nem járhatunk egyen-egyenként külön utakon, egyéni vágyak teljesítésének törtetésében. A közösséghez való tartozásról akarunk bizonytságot tenni. Kell és szabad is legyen egyéni vágy a többre, a jobbra, a szebbre. De ezek a vágyak csak akkor termékenyítők, hasznosak, előre lendítők, ha nem önzően csak magunkat helyezük előtérbe, hanem tudásunk, képességünk, akaratumk beépül a közösség életébe. Rajtunk és általunk ez a közösség erősödik.

Harmadszor: a szejkei gyülekezet, találkozás örömet jelent. A hétköznapi gondterhelt világában vajúdo embert a közös együttlét olyan örömmel tölti el, amely néhány órára díszbe öltözteti a szívünket. Öröm, hogy csillogó tekintettel biztatni tudjuk egymást; hogy bár sok konkoly került az élet búzatáblájába, öröm, hogy Isten jósága, szeretete, irgalma nem hagyott el, és minden nap küld munkásokat az ő aratásába. Öröm, hogy tudunk tervezni, és szűkös lehetőségeink között is értéket tudunk megvalósítani.

A Jákób kútjánál történt beszélgetés alkalmával a szamaritánus asszonynak Jézus két nagy dolgot fogalmaz meg: Isten imadásához lélekre és igazságra van szükség. A szejkei találkozás ezt a bennünk rejtőzködő isteni lelket akarják megerősíteni. Rá akarjuk döbbsenteni a hívó és hitetlen embert arra, hogy csodálatos érték, gazdagság van a birtokunkban. Isten lelkének birtokosaként Isten ujjlenyomata kell hogy legyen minden ember élete. A test kívánságainak hajszo-lása nem lehet igazi célja a földi életnek. Az emberi lét attól lesz igazán gazdag és áldott, ha a lélek gazdagítására és erősítésére is odafigyelünk. Ez a tartalék, a bennünk kiművelt lélek. Ez teszi értékessé az embert. Meg kell teremteni az alkalmakat, a helyet és időt, amikor lelkünk kisimulhat, feltöltődik és felemelkedik a szellem világához. Így válik számunkra szakrális helyé a nagy természetnek ez a csodálatos sarka.

Ehhez pedig nagy igazságszeretetre is szükségünk van. Félre kell tenni minden alakoskodást, képmutatást, hazugságot, kirakatrendezést. Csak őszinte, tiszta gondolatokkal és cselekedettel igazolhatjuk, hogy Istenben bízó emberek vagyunk. Nem könnyű – amikor nap mint nap annak vagyunk szenvedő alanyai, hogy mindig valamivel „be akarnak etetni”, elferdítik az igazságot vagy csak a féligazságok maszlagával szédítenek. Lélekre és igazságra áhítózik a ma embere!

A szeretetnek Istene áldja meg a mai találkozást, az együvé-tartozásunk és az egymásra való odafigyelés áldott alkalmát, az örömet, ami betölti lelkünket! Adjon a jó Isten bölcsességet, hogy unitárius közösségünk szellemi és anyagi értékeit nemcsak védeni, hanem gyarapítani is tudjuk! Segítsen a jó Isten egyesség-

re jutni az egymásnak feszülő ellentétek között, és jövő évben is nagyobb lélekkel és mélyebb igazságszeretettel tudjunk újból itt lenni, a Szejkén.

Gyermek- és ifjúkorom szép emlékei elevenednek meg ezen a helyen, és kérem a jó Istent: adjon mindannyiunknak testi és lelki egészséget hivatali dolgaink lélekkel és igazsággal való végzéséhez. Isten áldjon meg és szeretetével maradjon meg miközöttünk! Ámen.

PAP MÁRIA KÖZÖSSÉG

„Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e? Ha az egyik ezt mondja: »Én Pálé vagyok«, a másik pedig azt: »Én Apollosé«, nem emberi módon beszéltek-e: Hát ki az az Apollos, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívővé tettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál, ahogy megadta neki az Úr. Én ültettem, Apollos öntözte, de a növekedést az Isten adta.” (1Kor 3,1-6)

Elfogadott közhely, de ugyanakkor szomorú tapasztalat, hogy a történelmet a győztesek írják.

„The winner takes them all” – a győztes mindent visz, ahogy gyermekkorom híres együttese, az Abba énekelt. Viszi a győzelmét, felsőbbségének tudatát és az események megírásának és ezáltal szentesítésének jogát.

Azt, amit mi ma történelemlétként ismerünk, az a győztesek krónikája az eseményekről, az ő szemszögükből, amelynek igazság volta szerintük kétségbevonhatatlanul kitűnik a helyzet alakulásából.

És mi lesz a veszteséssel? Megfogalmazott változata vagy eltűnik a történelem süllyesztőjében, vagy töredékesen fennmarad, hogy késői korok utódai siránkozhatnak felette. De bárhogyan legyen is, a nagybetűs Történelemben ez már elhanyagolt, elhanyagolható mennyiség.